

# தபசு கால சிந்தனைகள்

“அவர் நாற்பது இரவும், நாற்பது பகலுமாக உபவாசமாயிருந்தார்” (மத்.4:2)

நமது திவ்விய இரட்சகரின் பாடுகளைத் தியானித்து, உபவாசத்தாலும் தவக்கிரிகைகளாலும் நமது பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்ய வேண்டிய கடமையை நமக்கு நினைப்பூட்டுகிற காலம் தபசு காலம். நாம் இந்தக் கடமையை மறந்து போகக் கூடும் என்பதை நன்கறிந்த நல்ல தாயாகிய திருச்சபை, ஒவ்வொரு வருடமும் இதை நமக்கு ஞாபகப்படுத்துவதுமல்லாமல், குறிப்பிட்ட சில தினங்களில் இதை அநுசரிக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டிருக்கிறது.

பாவம் இல்லையேல், தபசு அவசியமில்லை. ஆனால், ஆதாம் ஏவாள் தேவ கட்டளையை மீறினதிலிருந்து, தப முயற்சி அவசியமாயிற்று. கடந்த காலத்தில் கட்டிக் கொண்ட பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாகவும், பிற்காலத்தில் பாவம் செய்யாதிருப்பதற்காகவும், தபசு அவசியம். மனித பலவீனத்தால் இது விஷயமாய் நேரிடக்கூடிய அலட்சியத்திற்கு மருந்தாக, அப்போஸ்தலர் காலந்தொட்டே திருச்சபையில் தபசுகாலம் ஒன்று குறிக்கப்பட்டிருந்தது என்று சொல்வதற்குப் பல ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. உபவாச கட்டளையை மீறுவது கனமான பாவமாகும். “பூலோகத்தில் நீங்கள் எவைகளைக் கட்டுவீர்களோ, அவைகள் பரலோகத்திலும் கட்டப்பட்டிருக்கும்” (மத்.18:18) என்கிற வாக்கினால் அருளப்பட்ட அதிகாரத்தைக் கொண்டு, திருச்சபை கற்பிக்கிற விஷயங்கள் சர்வேசுரனுடைய கட்டளைகளாகவே அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். “பூலோகத்தில் எவைகளைக் கட்டவிழ்ப்பீர்களோ, அவைகள் பரலோகத்திலும் கட்டவிழக்கப்பட்டிருக்கும்” என்றிருப்பதால், செய்த சட்டத்தை மாற்றவும், ரத்து பண்ணவும் திருச்சபைக்கு அதிகாரமுண்டு. ஆதலால், சரியான முகாந்தரத்தினிமித்தம் உபவாசக் கட்டளையை நீக்கவுங் கூடும். “எந்த மனிதனும் மேலான அதிகாரங்களுக்குப் பணிந்து நடக்கக்கடவான்” (உரோ.13:1) என்று அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லியிருப்பதை உணர்ந்து, திருச்சபைக் கட்டளைக்குப் பணிந்து நடக்காவிடில் கனமான பாவம் ஆகக்கூடும்.

உபவாச விஷயமாய் நமது திவ்விய இரட்சகரே நமக்கு முன்மாதிரிகை காட்டியிருக்கிறார். அவர் நாற்பது இரவும், பகலுமாக உபவாசமாயிருந்தார் என்று தெளிவாய் அர்ச். மத்தேயு குறிப்பிட்டிருக்கிறார். கற்பனைப் பலகைகளைச் சர்வேசுரனிடமிருந்து பெறுவதற்கு முன்பு, மோயீசன் நாற்பது இரவும், நாற்பது பகலும் ஒன்றும் சாப்பிடாமலும் பானம் பண்ணாமலும் உபவாசமாயிருந்தார் (உபா.9:9) எலியாஸ் தீர்க்கதரிசி ஹொரேப் மலையில் சர்வேசுரனைக் காணுமுன், அவ்வாறே உபவாசமாயிருந்தார். இவர்களிருவரும் சேசு கிறீஸ்துநாதருக்கு முன் அடையாளங்களாயிருந்தார்கள். புதிய ஏற்பாட்டின் ஒழுங்குகளைப் பிரசித்திப்படுத்துவதற்கு ஆயத்தமாகவும், தமது மாதிரிகையால் நமக்குத் தூண்டுகோலாகவும் சேசு கிறீஸ்துநாதர் உபவாசம் அநுசரித்தார். பாவநிழல் முதலாய் அண்டத்தகாத பரம ஆண்டவர் நமக்குப் படிப்பினையாக உபவாசம் அநுசரித்திருக்க, கணக்கற்ற பாவங்களைச் செய்த நாம் அதை அநுசரிக்க அவசியமில்லாததுபோல் எண்ணி நடப்பது எத்தகைய மதியீனம்?

உபவாசத்தில் கவனிக்க வேண்டிய அம்சங்கள் இரண்டு உண்டு. உபவாச தினத்தில் எவ்வளவு போசனம் அருந்தலாம் என்பது ஒன்று, எத்தகைய போசனம் புசிக்கலாம் என்பது வேறொன்று. உபவாசம் என்றால், ஒன்றுமே சாப்பிடாமலிருப்பது என்ற அர்த்தப்படும். இந்த அர்த்தத்தில் திருச்சபை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற கட்டளை திவ்விய நற்கருணை உட்கொள்ளுவதற்குச் சரீர ஆயத்தமாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது ஒன்றே. இதினிமித்தம், நடுச்சாமத் துவக்கித் திவ்விய நற்கருணை வாங்குமட்டும் ஒன்றும் சாப்பிடாமலும் குடியாமலும், வெற்றிலை பாக்கு போன்ற முதலிய பிறப் பண்டங்களை வாயிலே போடாமலும் சுத்த உபவாசமாயிருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. தபசு காலத்தில் வரும் ஏழு வெள்ளிக்கிழமைகளும், கர்த்தர் பிறந்த திருநாளுக்கு முந்தின நாளும் சுத்த உபவாச நாட்கள் அல்ல. ஒரு சந்தி நாட்கள் எனப்படும். ஏனெனில், குறிப்பிட்ட இந்நாட்களில் போசனத்தையும், பானத்தையும் முற்றிலும் நீக்கி விடுவதில்லை. இத்தினங்களில் ஒரு சாப்பாடு (பெரும்பாலும் நடுப்பகல் வேளையில்) பசியாறச் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம். இதை "ஒருபொழுது" என்று அழைப்பதுமுண்டு.

ஆகையால், நமது உபவாசம் ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை மாத்திரம் முழுச் சாப்பாடு உண்டு மற்ற நேரங்களில் சாப்பிடாதிருப்பது என்று பொருள்

படும். ஆயினும், நாளாவட்டத்தில் பகற்போசனமுமன்றி மாலை வேளையில் சொற்ப அளவு சிற்றுணவு புசித்துக் கொள்ளும் வழக்கமும் ஏற்படலாயிற்று. போசனமாகாத தண்ணீர், காப்பி, தேநீர், காஷாயம் போன்ற பான வகைகள் எச்சமயமும் ஏற்படுவதில்லை. ஒரு சந்தி நாட்களில் மாமிசமும் அதன் சூப்பும் தவிர, விலக்கப்பட்ட பதார்த்தம் வேறொன்றுமில்லை. போசன அளவிலும் தன்மையிலும் இவ்வளவு எளிதாய் அநுசரிக்கக் கூடிய ஒருசந்திக் கடமையை அலட்சியம் செய்கிறவர்கள், நியாயமானப் பொருத்தமான காரணம் ஏதாவது சொல்லக் கூடுமா?

ஒருசந்தி பிடிக்க என்னால் முடியாது. ஏன்? கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒருதடவை முதலாய் திருப்தியாய்ச் சாப்பிடுவதற்கு வகை இல்லாதவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்; இவர்கள் அநுதினமும் ஒரு சந்தியாயிருந்து கொண்டு கடின வேலையும் செய்கிறார்களே. வருடத்தில் எட்டே நாள் ஒரு சந்தியாய் இருப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறது என்று சொல்ல, உனக்கு வாய் உண்டா? அவர்களுக்கு அது பழக்கமாய்ப் போயிற்று என்பாயாக்கும். அதனால் அவர்கள் அதன் கஷ்டத்தை உணர்வதில்லை என்று சொல்வாயோ? மேலும், ஒரு சந்தியாய் இருப்பது எவ்வித கஷ்டமுமில்லையாகில், அதை ஓர் தபசு முயற்சியாகக் கட்டளையிடுவதற்குக் காரணம் இராது. உன்னைத்தானே சிறிது ஒறுத்துக் கொஞ்சமாகிலும் கஷ்டம் அனுபவித்து உன் பாவவத்திற்குப் பரிகாரமாக அதை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்பதே ஒரு சந்தியைக் கட்டளையிட்டிருப்பதின் கருத்து. ஒரு சந்தி நாட்களுக்கும், மற்ற நாட்களுக்கும் யாதொரு வித்தியாசம் நீ உணராவிடில், தபசு செய்கிறாய் என்று எவ்வாறு சொல்லக்கூடும்? ஆதலால், கஷ்டமாயிருக்கிறது என்று பொதுப்படச் சொல்வது நியாயமான பொருத்தமான காரணம் ஆகமாட்டாது. வியாதிக்காரர், வியாதிப்பட்டு பலவீனமாயிருக்கிறார்கள், கர்ப்ப ஸ்திரீகள், நாள் முழுவதும் கடின சரீரப்பிரயாசையான வேலை செய்கிறவர்கள், கடல் மார்க்கமாய் அல்லது தரை மார்க்கமாய் பிரயாணம் செய்பவர்கள் ஒருசந்தி அநுசரிக்கக் கடமையில்லை. ஆயினும், யார் எவரும் தங்களுக்குத் தாங்களே நியாயம் சொல்லிக் கொள்வது தகாது. ஏனெனில் எவனும் தன் சொந்தக் காரியத்தில் நடுவனாயிருந்து கொள்ள முடியாது என்பது பிரமாணம். ஆதலால், பொது விதிப்பிரகாரம் 21 வயது முடிந்ததிலிருந்து, 60 வயது ஆரம்பிக்கும் வரையில் ஒரு சந்தி அநுசரிக்க

எல்லோரும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களில் யாராவது ஒருசந்தி அநுசரியாமலிருக்கத் தேவைப்பட்டால், ஒரு குருவானவரைக் கண்டுபேசி அனுமதி கேட்க வேண்டும். இவ்விதம் செய்வதினால், எவ்வித சந்தேகத்திற்கும் இடமில்லாமற் போகும்.

உபவாசத்தால் உண்டாகும் நன்மைகளை அறிந்து இருப்பது நல்லது. நினைவே நகரத்தாருக்கு வரவிருந்த தேவ கோபாக்கினை உபவாசத்தால் நீங்கினது போல், நீயும் தேவ கோபாக்கினைக்குத் தப்பித்துக் கொள்ள அது வழியாகும்.

நீ செய்த பாவங்களுக்கு உபவாசத்தால் இவ்வுலகில் பரிகாரம் தேடிக் கொள்வாய்; அல்லாவிடில், உன் மரணத்திற்குப்பின் உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்தில் அவதிப்பட்டுப் பரிகாரம் செய்து தீர வேண்டும். "மற்றவர்களுக்குப் பிரசங்கித்த பிறகு நானே ஒருவேளை தள்ளுண்டவனாய்ப் போகாவண்ணம் என் சரீரத்தைத் தண்டித்துக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன்" (1கொரி.9:27) என்று அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லியிருப்பதினால், பாவஞ் செய்யாமல் தடுப்பதற்கு ஒருசந்தி உபவாசம் உதவியாயிருக்குமென்று தெளிவாகிறது. கிரமமற்ற ஆசாபாசங்களை அடக்கி ஆளுவதற்கு உபவாசம் சரியான கடிவாளம் போல் உதவும். இதினிமித்தமே அர்ச்சிஷ்டவர்கள் அதை வெகுவாய் மதித்து அநுசரித்து வந்தார்கள். கடைசியாய், சரீர செளக்கியத்திற்கு முதலாய் அது அநுகூலமானதாயிருக்கிறது. வனவாசியான அர்ச். சின்னப்பர் 113 வயது வரையில் ஜீவித்தார். வனத்து அந்தோணியார் 105 வருடமும், அர்ச். அர்செனியுஸ் 120 வருடமும் ஜீவித்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் கடின தபசு செய்தவர்கள். ஒரு சந்தியால் மாண்டவர் ஒருவருமில்லை. பற்களால் மாண்டவர் பலர் என்பது உண்மை. அதாவது சாப்பாட்டைக் குறைப்பதினால் செத்துப்போவோம் என்று பயப்படுவதற்கு மாறாய், மிதமிஞ்சின சாப்பாட்டால் மரணம் சீக்கிரம் வரும் என்று பயப்படக் காரணமுண்டு. இத்தனை நன்மைகளைப் பயக்குகிற ஒரு சந்தியை அலட்சியம் செய்யாதே. வீண் சாக்குப் போக்குகளைச் சொல்லிக் கொண்டு, கடமையை நிராகரிக்காதே. அதற்கு மாறாய், அதைப் பிரமாணிக்கமாய் அநுசரிக்கப் பிரயாசைப்படு. அது மெய்யாகவே உன்னால் இயலாதென்று தோன்றுமாகில், அதைப் பற்றி நீதானே தீர்மானம் செய்து கொள்ளாதே. குருவானவரிடம் போய், உனக்கிருக்கிற விக்கினங்களை அவருக்குத் தெரிவித்து, அவர் சொல்கிற தீர்மானத்துக்குப் பணிந்து நடக்கக்கடவாய். நியாயமான காரணங்களினிமித்தம்

ஒரு சந்தி அநுசரிக்க வேண்டியதில்லை என்று அவர் உனக்கு சொல்லக் கூடும். அவரது அனுமதியின் பேரில் ஒரு சந்தி அநுசரியாதிருக்கலாம். ஆயினும் தபசு முயற்சி செய்ய வேண்டிய கடமை உன்னைவிட்டு நீங்கிப் போவதில்லை. ஏனெனில், "நீங்கள் தபசு செய்யாவிட்டால், எல்லோரும் அப்படியே கெட்டுப்போவீர்கள்" (லூக்.13:3) என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், ஒரு சந்திக்குப் பதிலாக, உன்னால் இயன்ற வேறு எவ்வித தபசாகிலும் செய்யக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறாய். தானதர்மம், நற்செயல்கள், புண்ணிய முயற்சிகளால் ஒருவாறு தபத்துக்கு ஈடு செய்ய வழித் தேடிக்கொள்.

கடைசியாய், தபம் என்றால் தன்னடக்கம், தன்னைத் தானே ஒறுத்தல் என்று பொருள்படுவதை மறுந்துபோகாதே. ஆதலால், ஒரு சந்தியாயிருப்பது மாத்திரம் போதாது. உன் துர்நாட்டங்களை அடக்கி ஆளுவது அத்தியாவசியம் என்பதை உணர்ந்து உன் ஐம்புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி, விசேஷமாய் நாவை அடக்குவேன் என்ற தீர்மானம் செய்துகொள்.

- திருஇருதய தூதன், மார்ச் 1936